

Arrest

**nr. 34 180 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009, en de beschikking van 28 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 9 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2007 melden verzoeker die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, en mevrouw S.B.C., een Nederlandse onderdaan die gemachtigd is in België te verblijven, zich aan te Turnhout betreffende een aangifte van een voorgenomen huwelijk.

Op 12 juni 2008 geeft de procureur des konings te Turnhout een positief advies betreffende het voorgenomen huwelijk van verzoeker en mevrouw S.B.C.

Op 26 juni 2008 voltrekt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S.B.C.

Op 27 juni 2008 vraagt verzoeker een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van burger van de Unie.

Op 19 november 2008 stelt de lokale politie een verslag op van samenwonen zonder enige ongunstige opmerkingen.

Op 18 december 2008 wordt verzoeker in bezit gesteld van een F-kaart.

Op 2 juli 2009 doet verzoeker aangifte bij de lokale politie van het feit dat zijn echtgenote mevrouw S.B.C. de echtelijke woning op 2 juni 2009 heeft verlaten.

Op 2 juli 2009 doet mevrouw S.B.C., de echtgenote van verzoeker, tevens een aangifte van een schijnhuwelijk. Mevrouw S.B.C. vraagt aan het parket van de procureur des konings te Turnhout om de nietigverklaring van het huwelijk.

Op 22 juli 2009 machtigt de vrederechter van het kanton Turnhout verzoeker en zijn echtgenote om afzonderlijk te wonen.

Op 17 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M. E., geboren te (...), op (...), van Senegalese nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater, §1,4°, van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden. Betrokkene is na het verkrijgen van de F kaart, op 18.12.2008, alleen verhuisd naar Antwerpen. Heden is betrokkene afgeschreven naar Nederland.”

2. Over de ontvankelijkheid

2. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op omdat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats van de verzoeker vermeldt. Verwerende partij stelt immers dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid de bepalingen dient te bevatten zoals vermeld in artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Er dient opgemerkt te worden dat in het verzoekschrift van 22 september 2009 wel degelijk een adres wordt vermeld, namelijk: *“wonende te (...)”* en dat verzoeker bovendien op pagina twee van het verzoekschrift onder punt 4. expliciet woonplaatskeuze heeft gedaan ten kantore van zijn raadsman Meester D.M., op het adres (...).

Er is derhalve een uitdrukkelijke woonplaatskeuze in het verzoekschrift.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 , schending van het beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct, niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een kennelijk verkeerd motief en dient derhalve vernietigd te worden;

In de bestrede beslissing stelt de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen gehuwden en verwijst ten onrechte naar het feit dat verzoeker kort na het verkrijgen van de F kaart op 18/12/2008 alleen naar Antwerpen verhuisd zou zijn en dat hij afgeschreven zou zijn naar Nederland.

Volgens artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15/12/1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden. Betrokkene is na het verkrijgen van de F kaart, op 18/12/2008, alleen verhuisd naar Antwerpen, heden is betrokkene afgeschreven naar Nederland.

Zowel de informatie aangaande het verhuis naar Antwerpen in 2008 als de afschrijving naar Nederland kennelijk is.

8.1. Met betrekking tot het verhuis naar Antwerpen.

De verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker kort na het verkrijgen van de F kaart, op 15/12/1980 naar Antwerpen verhuisd is.

Na het bekomen van de F kaart in 2008 tot de maand juli 2009 heeft het koppel onafgebroken onder eenzelfde dak gewoond te (...).

De samenwoning tussen verzoeker en zijn echtgenote is in de maand juli 2009 geschorst nadat mevrouw C. de echtelijke woning verlaten had.

Gelet op het feit dat verzoeker financieel niet in staat was om de echtelijke woning alleen verder te betalen, besliste hij om een goedkope woning in Antwerpen te gaan huren nadat hij daartoe door de vrederechter gemachtigd werd.

Het feit dat de verzoeker tot de maand juli 2009 onafgebroken samen met zijn echtgenote onder eenzelfde dak te Turnhout heeft gewoond blijkt zowel uit het PV van de lokale politie van Turnhout als het vonnis van het vrederecht van Turnhout dd. 22/07/2009.

In Proces-verbaal van 02/07/2009 werd het volgende verklaard:

M. E. wenst aangifte te doen dat zijn echtgenote de echtelijke woning heeft verlaten en dat ze volgende zaken heeft meegenomen: magnetron, boodschappen, digitale televisie telenet en de Senseo. Betrokkene wenste registratie. In kennis gesteld dat hij dat via een burgerlijke procedure diende te regelen. (Stuk 1)

In het vonnis van het vrederecht dd. 22/07/2009 besliste de vrederechter het volgende over de afzonderlijke woning:

Schorst de samenwoningsplicht.

Machtigt de heer M. E. om afzonderlijk te verblijven te (...). (Stuk2)

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de informatie volgens dewelke verzoeker na het bekomen van de F kaart op 18/12/2008 alleen naar Antwerpen verhuisd zou zijn, manifest in strijd is met de werkelijkheid; Men dient bovendien vast te stellen dat de voormelde onjuiste informatie een doorslaggevend element betreft in de bestrede beslissing.

Gelet op het essentiële karakter van de voormelde onjuiste informatie diende de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid deze informatie te controleren en de genomen beslissing correct te motiveren;

Door de informatie niet te controleren heeft de verwerende partij in casu het voorzichtigheidsbeginsel als de motiveringsplicht geschonden.

De bestrede beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

8.2. Met betrekking tot de afschrijving naar Nederland

Naast de informatie over het verhuis van verzoeker naar Antwerpen op 18/12/2008 stelde de verwerende partij tevens ten onrechte dat verzoeker heden afgeschreven zou zijn naar Nederland.

Deze stelling is kennelijk verkeerd, aangezien uit geen enkel element blijkt dat verzoeker terug naar Nederland gekeerd zou zijn.

Sedert zijn aankomst in België in de loop van het jaar 2007 is verzoeker nooit meer terug in Nederland gaan wonen.

Verzoeker heeft tot de maand juli 2009 te (...) gewoond. Dit blijkt onder meer uit het proces-verbaal en uit het vonnis van het vrederecht van Turnhout.

Op het eind van de maand juli 2009 is verzoeker naar Antwerpen verhuisd nadat hij de machtiging van de vrederechter daartoe gekregen had.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestrede beslissing op een kennelijk verkeerd motief berust. De nietigverklaring van deze beslissing dient derhalve uitgesproken te worden."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij citering van de bestreden beslissing en van artikel 42quater van Vreemdelingenwet, dat verzoeker moeilijk kan ontkennen dat hij niet meer samenwoont met zijn vrouw, daar dit gegeven onomstotelijk blijkt uit de gegevens van het administratief dossier. Het is verwerende partij derhalve niet duidelijk op welke gronden verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd zou zijn of onzorgvuldig zou zijn, nu vaststaat dat er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker blijkens de verklaringen van zijn echtgenote, opgetekend in het proces-verbaal van verhoor opgesteld op 2 juli 2009 door de politie van Turnhout en integraal opgenomen in het administratief dossier, enkel is gehuwd om een verblijfstitel te verkrijgen in België. Verwerende partij duidt erop dat de echtgenote van verzoeker het huwelijk wenst te laten nietig verklaren. Verder merkt verwerende partij op dat verzoeker niet ontkent dat hij naar Antwerpen is verhuisd en dat verzoeker expliciet verklaart daar een woning te hebben gezocht omdat er een einde was gekomen aan de samenwoning met zijn echtgenote en omdat hij de huur niet kon betalen in de echtelijke woning. Verwerende partij geeft aan dat de echtgenote van verzoeker intussen verhuisd is naar Nederland, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, en terug bij haar ouders woont. Vervolgens stelt verwerende partij dat het vonnis van het vredegerecht van 22 juli 2009 niet kan dienen als excuus in het kader van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij duidt erop dat verzoeker zijn verblijfsrecht in ons land immers enkel en alleen aan het huwelijk met mevrouw S.B.C. ontleent en dat nu er geen sprake meer is van de gezamenlijke vestiging, ook de aanleiding op grond waarvan hij de verblijfsrechten in België bewaart, komt te vervallen. Verwerende partij wijst erop dat de Vreemdelingenwet nergens een bepaling bevat waarin vreemdelingen, die verblijfsrechten ontleen in ons land op basis van het huwelijk met een Belg of een EU-onderdaan, hun verblijfsrechten kunnen behouden indien zij apart gaan wonen binnen de twee jaar van het verblijf en dat verzoeker niet aantoont op basis van welke wettelijke bepaling hij zijn verblijfsrechten zou kunnen behouden, nu de samenwoning met zijn echtgenote is beëindigd. Verwerende partij benadrukt nogmaals dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ontkent een afzonderlijke verblijfplaats te houden en dit zelfs expliciet bevestigt. Verwerende partij besluit dat in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° terecht werd beslist om een einde te stellen aan de verblijfsrechten van verzoeker en dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft waarom ze werd genomen. De bestreden beslissing is volgens verwerende partij wel degelijk afdoende gemotiveerd zowel in rechte als in feite. Verwerende partij merkt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad, op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing lijkt te kennen, daar hij ze aanvecht in huidig verzoekschrift en dat bijgevolg aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. Ook de materiële motiveringsplicht acht verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, niet geschonden. De zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin geschonden nu bewezen is dat hij niet meer samenwoont met zijn vrouw: hij woont in Antwerpen en zij is afgeschreven naar Nederland. Verwerende partij besluit dat de beweringen van verzoeker geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, dat betrokkene na het verkrijgen van de F-kaart alleen is verhuisd naar Antwerpen en dat betrokkene is afgeschreven naar Nederland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.4. Verzoeker betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat hij niet meer bij zijn echtgenote woont, maar meent dat de motivering van de beslissing niet afdoende is, daar de informatie dat verzoeker na het bekomen van de F-kaart op 18 december 2008 alleen naar Antwerpen verhuisd zou zijn, manifest in strijd is met de werkelijkheid en verwerende partij tevens ten onrechte stelt dat verzoeker afgeschreven zou zijn naar Nederland. Verzoeker voert bijgevolg tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde mevrouw S.B.C., een Nederlandse onderdaan die gemachtigd is tot verblijf in België middels een verblijfskaart voor een EU-burger. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen. Verzoeker maakt de schending van het “voorzichtigheidsbeginsel” bijgevolg niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker met deze bewoordingen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou bedoelen, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Verzoeker werpt echter op dat de informatie dat verzoeker na het bekomen van de F-kaart op 18 december 2008 alleen naar Antwerpen verhuisd zou zijn, manifest in strijd is met de werkelijkheid. Verzoeker stelt dat voormelde onjuiste informatie een doorslaggevend element betreft in de bestreden beslissing. Verder voert verzoeker aan dat uit geen enkel element blijkt dat hij terug naar Nederland gekeerd zou zijn en dat de bestreden beslissing aldus op een kennelijk verkeerd motief berust. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar het proces verbaal van 2 juli 2009 waarbij hij aangifte doet van het feit dat zijn echtgenote de echtelijke woonst heeft verlaten en naar het vonnis van het vreedegerecht van 22 juli 2009 waarbij verzoeker werd gemachtigd tot afzonderlijk verblijf.

De Vreemdelingenwet schrijft in casu in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is. Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het proces-verbaal van 2 juli 2009 waarbij verzoekers echtgenote aangifte doet van een schijnhuwelijk, en uit de bijlagen bij het verzoekschrift, namelijk het proces-verbaal van 2 juli 2009 waarbij verzoeker aangifte doet van het feit dat zijn echtgenote de echtelijke woonst heeft verlaten en het vonnis van het vreedegerecht van het kanton te Turnhout van 22 juli 2009 waarbij verzoeker wordt gemachtigd afzonderlijk te verblijven, waarnaar verzoeker bovendien zelf verwijst in het verzoekschrift, duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke

vestiging, volstaat het dat wordt verwezen naar de omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker ook in huidig verzoekschrift niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging is, zodat dit hoofdmotief van de bestreden beslissing geen punt van discussie vormt en volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoeker, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Ten overvloede merkt de Raad aldus op dat waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt overwogen dat hij kort na het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), op 18 december 2008, naar Antwerpen is verhuisd en waar verzoeker erop wijst dat zij als koppel tot de in maand juli onafgebroken onder één dak woonden, verzoeker niet ontkent en zelfs bevestigt dat hij afzonderlijk in Antwerpen verblijft en dat de gezamenlijke vestiging werd beëindigd. Op dit punt steunt de bestreden beslissing op correcte gegevens. De omstandigheid dat verzoeker pas na een onafgebroken samenwoonst tot in de maand juli verhuisd zou zijn naar Antwerpen, doet hieraan geen afbreuk. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing het volgende wordt vermeld: *“Betrokkene is na het verkrijgen van de F kaart, op 18.12.2008, alleen verhuisd naar Antwerpen”*, doet hieraan evenmin afbreuk. De vermelde datum blijkt te slaan op het verkrijgen van de F-kaart, niet op de datum van de verhuis.

Daarnaast dient tevens opgemerkt te worden dat waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing op een kennelijk verkeerd motief berust waar wordt overwogen dat hij heden werd afgeschreven naar Nederland en uit geen enkel element blijkt dat verzoeker terug gekeerd zou zijn naar Nederland, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verzoekers echtgenote is die naar Nederland is teruggekeerd en het in casu duidelijk een materiële vergissing uitmaakt. Deze materiële vergissing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nergens blijkt dat verwerende partij bij het voorbereiden van het dossier en bij het nemen van de beslissing ervan is uitgegaan dat het verblijfsrecht van verzoeker te dezen diende te worden beëindigd in toepassing van een ander wetsartikel dan artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het volgende motief van de bestreden beslissing: *“Heden is betrokkene afgeschreven naar Nederland”*, hem enig nadeel zou hebben berokkend. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij deze kritiek.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven, en diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen motieven op te nemen inzake de onafgebroken samenwoonst van het koppel tot in de maand juli, noch inzake het proces verbaal van 2 juli 2009 en het vonnis van het vredegerecht van 22 juli 2009.

De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET